

Trediemand, vilde de paagældende Forældre være ude af Stand til i det hele taget at udøve Forældremyndighed, saa vil jeg overfor dette henvise til denne Bestemmelse i Lovforslaget, som viser, at der netop kan være Tilfælde, hvor man maa gaa til Trediemand for at faa truffet en Afgørelse af, hvem af Forældrene der skal udøve Forældremyndigheden.

Jeg vil derfor mene; at paa disse Omraader, med Hensyn til Værgemaal og Forældremyndighed, bør Forslaget prøves i et Udvalg, prøves med det Formaal virkelig at øve Ret og Billighed overfor Moderen til Børn, der fødes i Ægteskab. Thi saaledes som Lovforslaget nu er formet paa disse vigtige Punkter, viser det ikke Ret og Billighed overfor Hustruene, overfor Mødrene. Det giver dem en Ret paa Papiret, men det vil i mange Tilfælde ikke give dem nogen virkelig Ret i det praktiske Liv.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker de ærede Ordførere for den Velvillie, de har lagt for Dagen overfor Lovforslaget. Enkelte af Ordførerne kom med forskellige Indvendinger mod Enkeltheder, som vi altsaa kan diskutere; men om Lovforslagets Princip var der fuld Enighed.

Maa jeg først overfor det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen sige, at jeg følte mig meget tilfreds med al den Ros, han gav Lovforslaget, idet han udtrykkelig sagde, at Socialdemokraterne i det store og hele var godt tilfredse med det. Det ærede Medlem var, saa vidt jeg forstod ham, kun noget i Vilderede med, hvorfor jeg paa dette Punkt har taget Hensyn til Sønderjyderne, medens jeg paa andre Punkter ikke har gjort det, f. Eks. med Hensyn til tvungent borgerligt Ægteskab. Dertil er det at sige, at et Hensyn kan jo ikke blive alene afgørende; man kan ikke sige, at vi skal følge Sønderjyderne i alt, det tror jeg heller ikke. det ærede Medlem vil sige (*Vilhelm Rasmussen*: I alt det gode!). Det ærede Medlem mener i alt det gode; det er jeg fuldkommen enig med ham i. Men saa er vi allerede noget inde paa et Skøn: Hvor er det gode, og hvor er det onde? Jeg er gaaet den Vej, det ærede Medlem rigtigt har anvist, jeg har fulgt dem i det gode med Hensyn til nærværende Lovforslag, men ikke i det onde, som jeg vilde anse det for at være, hvis vi fik tvungent borgerligt Ægteskab.

Det ærede Medlem var inde paa en tilsyneladende Modstrid mellem § 2 her og §§ 8 og 10 i Ægteskabslovsforslaget. Den

Modstrid ser jeg absolut ikke. § 2 her siger ganske almindeligt, at en Mand kan umyndiggøres; af de og de Grunde. I Ægteskabslovsforslaget er der to Paragraffer, der omhandler dette Forhold, § 8 og § 10. § 8 siger, at en umyndig, altsaa en, der er umyndiggjort i Henhold til denne Lov, kan man indgaa Ægteskab med sin Værges Samtykke, og saa hedder det i den anden Paragraf, at hvis vedkommende er umyndig paa Grund af højere Aandssvaghed, maa det ikke finde Sted. Jeg synes, det er ganske logisk, idet Hensynet til Børnene kommer frem i dette Tilfælde, men ikke i det første; der kan Værgen give sit Samtykke. Jeg synes; den Regel er god.

Det ærede Medlem kom med sin sædvanlige Bebrejdelse mod mig for at være ganske umoderne; dette skulde ogsaa vise sig i dette umoderne Lovforslag; hvor Kvinden efter det ærede Medlems Mening ikke faar samme Ret som Manden. Nu maa jeg først sige, at jeg er ikke rigtig klar over, hvad det ærede Medlem forstaar ved, at jeg her er ganske umoderne. Man skulde efter almindeligt Sprogbrug tro, at det var saaledes at forstaa, at det var Mode, at Mand og Kvinde i alle Forhold skulde stilles lige, og at den nuværende Justitsminister var i fuldkommen Strid hermed. Men saadan er det absolut ikke. Dette Spørgsmaal har været overvejeth i alle de nordiske Lande, ja, i alle europæiske Lande, og man er kommet til det samme Resultat; som vi er kommet til her i Landet. Altsaa, den nuværende Justitsminister følger kun det, som er gældende i alle andre Lande, hvor det samme Spørgsmaal har været fremme. Saa kan man dog ikke sige, at han er ganske umoderne. Det ærede Medlem opfatter en Justitsminister som ganske umoderne, gaar jeg næsten ud fra, naar den ulykkelige Minister ikke har samme Anskuelse som han.

Jeg kan ikke her være enig med det ærede Medlem. For mig staar det saaledes, at det vilde være en Uret mod Børnene og mod Forældrene; om det, at to Ægtefæller var uenige om, hvorledes et Barn skulde opdrages, skulde give Trediemand, det offentlige, Amtmanden, eller hvem det nu skulde være, Ret til at gribe ind. Saa tror jeg først, Forholdet mellem Ægtefællerne vilde blive ødelagt, naar Trediemand skulde blande sig i det. Det ærede Medlem maatte ogsaa lidt højt op for overhovedet at forsvare sit Standpunkt; saa højt, at jeg ikke kan følge ham; han hævdede, at den af ham anbefalede Ordning ligefrem var nødvendig at Hensyn til Samfundet,